
JANE WERITY
POZEMSKÝ
MAZLÍČEK

POZEMSKÝ MAZLÍČEK

Temná mimozemská erotická romance

JANE WERITY

Nenávidí je. Její tělo má ale jiný názor.

Brno, 2026
Nakladatelství © SOLIS, 2026

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 173. eknihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © Jane Werity
Korektura, redakce a sazba:
Petra Stehlíková, Natálie Králová,
Kristýna Tichá
Obálka: JPolc

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-88568-36-0 epub
978-80-88568-37-7 PDF

UPOZORNĚNÍ PRO ČTENÁŘE

Román je určen pouze dospělým čtenářům (18+). Obsahuje explicitní sexuální scény, BDSM, zajetí, násilí, mučení, manipulaci, mocenskou nerovnováhu, mimovolné tělesné vzrušení oddělené od souhlasu, vulgární jazyk a témata těhotenství. Některé situace mohou být pro citlivé čtenáře znepokojivé.

Ústřední romantické vztahy se v průběhu příběhu posouvají k vědomě vyjádřenému souhlasu a vzájemné důvěře.

ANOTACE

Celeste Cyrusová pracuje pro stát, který nenávidí. Ve dne je elitní agentkou Federace. V noci špionkou Temného odboje.

Dvacet let po příletu Daissonů se ze zachráněné Země stala klec. Mimozemská technologie drží města při životě, zatímco lidský režim sleduje každý krok, trestá neposlušnost a prodává nepohodlné ženy do tajných aukcí.

Celeste ukradne seznam obětí. Někdo z její vlastní služby ji však zradí, obviní z vražd a předá dvěma daissonským velitelům.

Wynd je chladný, brutální a příliš zvyklý rozkazovat. Poston se usmívá právě tehdy, kdy by se ho měla bát. Celeste by nejraději zabila oba.

Jenže vzduch jejich umírající planety probouzí v lidském těle hlad, který rozum nedokáže umlčet. A pod lidskou kůží jejích věznitelů se skrývá anatomie skutečných monster.

Nenávist je udrží ve střehu. Touha je donutí přiblížit se. Pravda rozhodne, kdo bude nakonec čím mazlíčkem.

Ledaže…

PROLOG

Císař Erduard

Rok 2121

Země přežila třetí světovou válku, nepřežila ji však beze změny.

Z vyhlídkové paluby jsem hleděl na modrobílou planetu a přemýšlel, kolik pravdy lze ukrýt v jediném slově: ***záchrana***. Před dvaceti lety naše lodě zastavily poslední jaderné střely, uzavřely hořící města pod ochranné kupole a daly lidem technologii, s níž mohli znovu dýchat. Země se vzpamatovala, ale její někdejší rozvoj se nevrátil. Zatím.

Naše vlastní planeta měla mnohem méně času. Po celé generace se rodilo stále víc samců určených k boji a stále méně samic. Válka nám vzala úrodu, čisté nebe i budoucnost. Z nejlepších chlapců se stávali vojáci. A ti nejlepší, podle zákona i tradice, patřili císaři, tedy mně.

Lidé ještě o hodně věcech nemají ani tušení. Nevěděli, že naši muži v lidských samicích probouzely nebezpečnou touhu i nezkrotnou vášeň. Ještě méně chápali, co s nimi naše přítomnost dělala. Chemie daissonského těla, stopové látky v ovzduší i feromony naší pravé podoby vyvolávaly u plodných Pozemšťanek mimořádně silnou erotickou reakci. Tělo se otevíralo dřív, než mysl stačila vyslovit ano či ne.

Právě proto jsem prezidentovi stanovil pravidla. Reakce těla nikdy nesměla být zaměněna za souhlas. A Země nám nesměla odevzdat nikoho, kdo nebyl pravomocně odsouzen.

Dohoda vytvořila rovnováhu, alespoň na papíře. Z jejich přeplněných věznic jsme přebírali jen dospělé trestance. U nás sloužili při hrách a rituálech, které měly držet hlad vojáků pod kontrolou. Po odpykání trestu mělo dojít k převýchově tak, aby se mohly znovu začlenit.

Bohaté rody však papírová pravidla nikdy nemilovaly. Kupovaly si lidi do svých domů, zdobily je drahými obojky a říkaly jim mazlíčci. Nebyly

nikdy partneři nebo rodina. Jen krásný majetek, kterým se dalo pochlubit při hostině.

Věděl jsem o tom. A příliš dlouho jsem si namlouval, že kontrolované zlo bylo cenou za přežití mého lidu.

Nikdy se tímto propojením nenarodilo dítě. Ani jediné, které by spojovalo lidskou krev s daissonskou. Naši lékaři tvrdili, že to bylo nemožné, což naši obyvatelé uvítali. Lidští mazlíčci byli rozptýlením, ne odpovědí na vymírání našich samic.

Přesto mi dnes prezident poslal záznam ženy jménem Celeste Cyrusová.

V obraze stála spoutaná a zakrvácená, ale dívala se do kamery, jako by chtěla popravit každého muže na druhé straně. Její tělo vykazovalo reakci na naši biologii silněji než cokoli, co se nacházelo v císařských archivech. A její jméno se objevovalo v souborech, které někdo na Zemi i na Daissonu usilovně mazal.

Nebyla to obyčejná vězeňkyně. *Možná není vězeňkyně vůbec, třeba jde o past. Od toho jsem tu měl Wynde Zeelna a Postona Darrena. Moje tajné zbraně. Mý dědicové, pokud bych měl odvahu přiznat, jak málo mužů dokázalo unést říši, která pomalu umírala.*

Mohl jsem aukci zastavit. Místo toho jsem změnil její pravidla a zajistil, aby se o ni utkali právě tito dva nejlepší velitelé. Wynd, který už nevěřil lásce a Poston, který se pod úsměvem stále trestal za starou zradu.

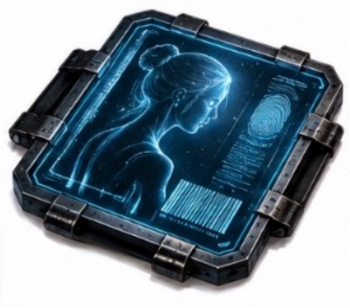
Říše potřebovala jejich spolupráci, já potřeboval pravdu a Celeste potřebovala přežít dost dlouho, abychom mohli prostudovat její genetický kód.

Netušil jsem, že jejich setkání poruší poslední jistotu, na níž stála naše civilizace.

Mazlíček se neměl stát rovnocennou ženou. Válečníci se neměli naučit prosit o odpuštění. Daissonové jen měli najít cestu k přežití planety.

KAPITOLA 1

Celeste

První kulka mi ustřelila podpatek levé boty.

Druhá rozbila prezidentův portrét nade dveřmi. Třetí už střelec nevypálil, protože jsem ho chytila za zápěstí, vrazila mu loket do hrdla a přehodila ho přes zábradlí.

Dopadl o patro níž na stůl plný tabletů. Kov zapraskal, sklo se rozlétlo a poplach konečně začal ječet.

O sedm minut dřív, než měl.

„Narušení v archivu C," oznámil sladký ženský hlas. „Všichni zaměstnanci zůstanou na místě. Pokus o únik bude považován za přiznání."

„To je milé," zamumlala jsem a sebrala mrtvému muži pistoli. „Aspoň nemusím nic vysvětlovat."

Oficiálně jsem byla agentka Federální zpravodajské služby Celeste Cyrusová s prověrkou nejvyššího stupně. Vlastní kancelář i odznak, který otevíral dveře a zavíral lidem ústa, byl samozřejmostí.

Jenže ve skutečnosti jsem byla špionka Temného odboje a právě jsem se vloupala do nejstřeženějšího datového archivu na kontinentu.

Kryty se začaly zasouvat přes okna. Za posledním pruhem skla se Washington dusil pod kupolí z daissonské slitiny. Dole stáli lidé fronty na vodu. Nad nimi se vznášely hlídkové drony postavené podle mimozemských plánů.

Tomu režim říkal záchrana.

Já tomu říkala obojek.

Daissonové před dvaceti lety zastavili jadernou válku. Pak odevzdali trosky světa lidem, kteří pochopili jedinou věc: strach byl levnější než svoboda. Nový světový řád zrušil hranice, volby a soukromí. Výměnou nám dovolil přežívat.

Nenáviděla jsem ho za to. A nenáviděla jsem mimozemšťany, kteří mu poskytli nástroje a potom se tvářili, že za lidskou krutost nenesou odpovědnost.

Přeskočila jsem zábradlí, zachytila se kabelu a sjela do nižšího patra. Podrážky mi kouřily třením. Dveře archivu se zavíraly. Prosmýkla jsem se mezi nimi na poslední chvíli a kus kabátu zůstal skřípnutý venku.

Datové jádro pulzovalo uprostřed sálu jako modré srdce. Přitiskla jsem ukradenou dlaň strážného ke snímači, přiložila jeho oko k druhé čtečce a snažila se nemyslet na to, že bylo pořád teplé.

„Biometrie přijata.“

Z falešného švu v rukávu jsem vytáhla datovou jehlu a zasunula ji do konzole. Na displeji naskakovaly složky: DISIDENTI. NEPLODNÍ. NEPŘIZPŮSOBIVÍ. PŘEVOD MAJETKU.

Poslední adresář nesl označení POZEMSKÝ MAZLÍČEK.

Otevřela jsem ho a přestala dýchat.

Stovky žen. Fotografie, zdravotní záznamy, míra plodnosti, odhadovaná poslušnost a cena. Některé jsem znala z interních hlášení o pohřešovaných. Jedna z nich mi před týdnem poslala zprávu a prosila o pomoc.

Mara Velezová. Chirurg. Matka dvou dětí. V kolonce STAV svítilo PRODÁNA.

Projela mnou mrazivá zlost. Přesně takovou jsem měla nejraději, protože mi udržovala ruce v klidu.

Spustila jsem přenos na odbojový uzel. Dvanáct procent. Dvacet osm.

Za dveřmi zaduněly boty.

Padesát jedna procent.

„Agentko Cyrusová,“ ozval se z reproduktoru seržant Anres. „Položte zbraň a odstupte od konzole.“

Jeho hlas mě nepřekvapil. To, že znal moje spojení s Odbojem, ano. Uvnitř Odboje jsme měli zrádce. Nebo jsem se celé roky dívala na jednoho přímo přes stůl.

Sedmdesát devět procent.

Dveře vybuchly. Hodila jsem pod ně pulzní granát. První dva vojáci padli v křeči, třetímu jsem prostřelila stehno a čtvrtému rozbila nos pažbou.

Devadesát šest procent.

Pak vstoupil Viper.

Vypadal jako muž, pokud se člověk nedíval příliš pozorně. Jeho modré oči nemrkaly. Režim tyhle laboratorní bestie vyráběl z lidské DNA a daissonské technologie. Dokonalí vojáci bez svědomí.

Zamířila jsem mu na hruď a vystřelila, jenže kulka se zploštila o pancíř pod kůží.

„Samozřejmě,“ sykla jsem. „Protože normální hajzl by byl příliš jednoduchý.“

Sto procent.

Datová jehla se rozžhavila a spálila vlastní obvody. Důkazy byly pryč. Aspoň jejich kopie.

Viper zaútočil. Uhnula jsem první ráně, druhou svedla předloktím a zasunula mu čepel pod čelist. Ani nezasténal. Sevřel mi zápěstí, až mi v kostech zapraskalo, a mrštil se mnou přes sál.

Narazila jsem do konzole. Z bolesti se mi před očima zableskly bílé jiskry, ale to mi nezabránilo, abych se nepostavila.

Za nízkým skleněným panelem jsem zahlédla pohyb. Nebyl to další strážný. Byla to nahá žena s obojkem na krku, připoutaná k transportnímu křeslu. Vedle ní čekaly další tři.

Mohla jsem utéct servisní šachtou, místo toho jsem ale zamířila ke sklu.

To byla moje největší slabost. Nikdy jsem neuměla nechat lidi v kleci.

Viper mě dostihl po třech krocích. Jeho dlaň mi sevřela hrdlo a zvedla mě ze země. Kopla jsem ho do kolena. Nic. Hrábla jsem mu do očí. Ani nemrkl.

Pak mi přitiskl prsty mezi stehna, jako by kontroloval zboží. Zvedl je k obličeji a olízl.

Hnus přehlušil strach. „Až se odsud dostanu, vyříznu ti jazyk.“

Za ním se objevil Anres. Uniformu měl neposkvrněnou a na tváři mu hrál úsměv člověka, který nikdy nemusel vlastníma rukama vykonat nic odporného.

„Nedostaneš se odsud,“ řekl. „Prezidentův poradce si tě osobně vyžádal. A Daissonové za vzdorovitou špionku zaplatí víc než za poslušnou holku.“

„Takže aukce jsou vaše.“

„Naše, jejich… Na konci účetnictví jsou všichni partneři.“

Chtěla jsem si ten okamžik uchovat. Jeho pach. Jeho hlas. Tepnu na levé straně krku. Všechno, co bych potřebovala, až bych ho jednou zabila.

Do paže se mi zabořila jehla a s tichým cvaknutím se mi tělem rozlil chlad, který mi postupně vypínal všechny svaly.

Mysl mi nechali bdělou schválně. Chtěli, abych cítila, jak mě svlékají, poutají a odvlékají kolem žen, které jsem nedokázala zachránit.

Anres se nade mnou sklonil. „Šetři dechem, agentko. Budeš ho ještě potřebovat.“

Nemohla jsem promluvit, a tak jsem se na něj jen chabě usmála.

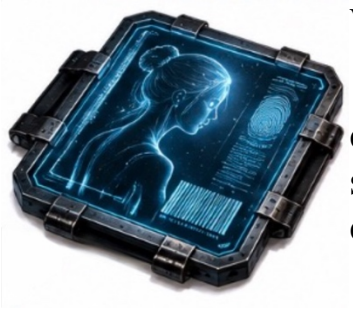
Ten úsměv byl slib.

Pokud existovala špinavá pravda o tom, co lidský režim a daissonské lodě chystaly, našla bych ji, rozbila jejich obchod a otevřela jejich klece.

A každému, kdo mě mučil, jednou vrátím jeho laskavost i s úroky.

KAPITOLA 2

Celeste

Vědomí se mi vracelo ve vlnách.

Nejdřív zvuk: kapání vody, tlumený pláč, kovové cinknutí. Potom pach: krev, dezinfekce a lidský strach. Nakonec bolest, která se přihlásila ze všech částí těla najednou.

Nevyskočila jsem. Neotevřela oči. Výcvik začínal přežitím prvních deseti vteřin: dýchej, poslouchej, počítej nepřátele.

Jeden strážný vlevo. Kamera nade mnou. Elektrický zámek. Nejméně deset dalších dechů v místnosti.

Otevřela jsem oči.

Seděla jsem nahá v přeplněné kleci. Kolem mě se tísnily ženy pokryté špínou a modřinami. Některé sklopily pohled, jiné už neměly dost sil ani na to.

Mara mezi nimi nebyla. Nevěděla jsem, jestli to byla dobrá zpráva.

Přejela jsem si jazykem po stoličce, ve které měla být ukrytá nouzová kapsle. Vytrhli mi ji. Prohmatala jsem lem vlasů, kotníky i vnitřek zápěstí. Vzali drát, čepel i kožní vysílač.

Nechali mi jen vztek.

Chyba.

„Budeme vítězi. Jsme silný, nezastavitelný národ!“ burácel prezidentův hlas z reproduktorů.

Rozhlédla jsem se po klecích postavených pod kamerami z mimozemských součástek. Tohle byl jejich silný národ: nahé ženy, falešné rozsudky a muži dost zbabělí na to, aby své zlo nazývali zákonem.

Daissonové zachránili Zemi před bombami. Za odměnu jsme dovolili vlastní vládě, aby z jejich technologie postavila větší vězení.

Nenáviděla jsem Anrese. Nenáviděla jsem Vipera. Nenáviděla jsem soudce, který už nejspíš podepisoval připravený rozsudek. A nenáviděla jsem Daissony, protože jejich lodě čekaly nad Zemí jako supi nad raněným zvířetem.

Jedna z žen se ke mně přisunula. „Ty jsi ta agentka," zašeptala. „Ta, co hledala zmizelé."

Přiložila jsem si prst ke rtům a podívala se ke kameře. „Jak dlouho jste tady?"

„Nevím. Světlo nikdy nezhasíná. Každý den někoho odvedou."

„Kam?"

Její pohled sklouzl k mým nahým stehnům. „K soudu. Potom k nim."

K mimozemšťanům.

Stiskla jsem mříž. Nejdřív jsem chtěla najít cestu ven a hned nato zjistit, kdo seznam vytvořil. A nakonec se vrátit pro každou ženu, kterou tenhle stát proměnil ve zboží.

Chodbou zaduněly těžké boty a ženy kolem mě jako na povel ztichly. Přišlo šest ozbrojených mužů. Anres kráčel uprostřed a usmíval se. V hlavě jsem si představila sedm způsobů, jak ho zabít holýma rukama. Osmý mě napadl, když odemkl klec.

Ukázal na mě.

„Spoutejte ji."

„Kam mě vedete?!" vyštěkla jsem.

„Před soudce. Doporučuju ti neklást odpor, jinak bude tvůj trest o poznání horší."

Nepřála jsem si nic jiného než mu vlastníma rukama vyškrábat oči. Zaťala jsem zuby, když mi na zápěstí zacvakla studená ocel a kovové klapnutí se mi rozlehlo v uších.

„Jsi ubohej hajzl," zavrčela jsem. „Proč tohle děláš? Víš vůbec, kdo jsem?"

Bachař se mi natlačil do osobního prostoru a zhluboka oddychoval. „Vím moc dobře, kdo jsi, slečno Cyrusová, a vím i to, co jseš zač.“

„Agentka Cyrusová, ty prase. A jediné, co jsem udělala, bylo, že jsem odhalila obchod, který vaše vláda tak ráda schovává.“

Zasmál se, v očích mu blýsklo.

„Jak říkám, jestli tě shledají vinnou, možná se podíváš pěkně zblízka na ty mimozemšťany, o který se tak živě zajímáš. A teď, pokud nechceš dostat roubík, doporučuju ti držet jazyk za zuby.“

Otočil se a dál si pro sebe něco mumlal.

„Kde je můj právník? Mám přece práva.“ Moc dobře jsem ale věděla, že se ptám zbytečně. Žádná spravedlnost neexistovala.

Náhle se zastavil a jen lehce naklonil hlavu. „Žádná práva nemáš, agentko. Čím dřív ti to dojde, tím líp pro tebe. Dejte jí roubík.“

„Ne! Ne!“ Navzdory poutům jsem se vzepřela, ale marně. Na obličej mi natáhli tlustý popruh s koulí, kterou mi rvali do úst. Byla to naprostá potupa, ponížení na úroveň zvířete. Zmítala jsem se a mžourala přes slzy, když mě táhli z klece. Bosýma nohama jsem zakopávala o rozbitý beton. Ze sousedních cel se ozývalo kvílení mužů i žen, a jak mě vedli kolem, ostatní vězni se tiskli k mřížím a zkoumavě si mě měřili, jako bych byla nějaká anomálie. Všichni však měli v očích totéž – naprostou rezignaci.

Vyvedli mě do jiného patra, které bylo moderní a elegantní jako každá vládní budova, tahle očividně sloužila jako soudní dvůr. Bylo těžké odhadnout, kde se nacházím – ani moje prověrka na takové informace nestačila. Přístup sem měli pouze ti nejvýše postavení lidé z řad vůdců Nového světového řádu, aby chránili věznice před Odbojem.

Chodbami proudily davy lidí, všichni někam spěchali, vcházeli do kanceláří a vycházeli ven. Zahlédla jsem dokonce několik Vipů, a kupodivu se jich nikdo nebál. Lidstvo si na tyranii už zvyklo.

Nikdo nevěnoval nahému a spoutanému vězni ani pohled. Byl to prostě další den v úřadě. Důstojníci mě vlekli kupředu dlouhými chodbami jako kus masa, přičemž jejich boty dutě dopadaly na naleštěnou dlažbu.

Když mě konečně dovedli do jedné z místností, hrdě jsem držela hlavu vztyčenou.

Soudní síň byla tradičně zařízená, jen v ní chybělo obvyklé vybavení. V zadní části stál jediný nadměrný řečnický pult. Co mě ale vyděsilo nejvíc, byly různé konstrukce ze dřeva a oceli. Působily tak barbarsky, jako starožitnosti z minulosti, které člověk vídal jen v historických záznamech.

Měla jsem však až moc dobrou představu o tom, k čemu slouží.

K trestání.

Lavice na výprask všeho druhu, kříže tvaru „X“, dřevěné stolice ozdobené železnými pouty. Třásla jsem se strachem až do hloubi duše. Nikdy v životě jsem nedostala výprask ani nebyla nijak fyzicky kárána. Nikdy jsem netoužila po dominantním muži po svém boku a nikdy nezkoumala ty temné úchylky, které tolik lidí přitahovaly.

Celý můj život se točil jen kolem kariéry – a teď byla pryč.

V místnosti stáli kromě strážců ještě tři úředníci soudu. Vypálila jsem po nich pohled plný zášti a pokusila se ovládat dech. Jestli měl jeden z nich představovat mého obhájce, byla jsem připravená propuknout v hysterický smích. Celé to bylo jedno velké divadlo.

A pak tu byli diváci. Bože, byla jich tu nejméně stovka.

Všichni oblečeni v té nejvyšší módě, jako by se chystali na nějaký nóbl večírek. Nebylo to nic jiného než show, kde se lidé přišli podívat, jak kriminálník dostává, co si zaslouží. Viděla jsem ten lesk v jejich očích. Byla jsem tak ponížená, až se mi zvedal žaludek. Zapamatovala jsem si jejich tváře. Špionka přežívá i tím, že nikdy nezapomíná.

Uslyšela jsem hrdelní zvuk, vábivý a temný zároveň, který strhl veškerou moji pozornost.

Sotva deset metrů od soudce stál jediný Daisson. Jeho duhovkové oči byly hypnotické a zaryly se do mě s nebezpečnou, svůdnou smyslností. Stejně jako všichni mimozemští muži měl drsně tesané tělo. Každý sval měl vyrýsovaný a silný.

Měřil skoro dva metry a jeho přítomnost přímo zapáchala nebezpečím.

Ačkoliv měl na sobě lidskou kůži, okamžitě jsem poznala, co a kdo byl zač. Nastudovala jsem si o těch bastardech dost. Podle odznaků připnutých na jeho pestré uniformě mi bylo jasné, že byl jedním z velitelů vyslaných na dohled nad tímto procesem. Zjistila jsem, že mimozemšťané měli v otázce mého trestu poslední slovo.

S těžkým polknutím jsem sledovala, jak mě táhnou přímo kolem něj. Jeho drsná, mužná vůně mi naplnila chřípí. Okamžitě jsem se vzrušila, bradavky mi zcitlivěly až k bolestivosti. Mezi námi dvěma to přímo jiskřilo, jako bychom spolu sdíleli nějaké zvrácené pouto.

Mimozemšťan mávl rukou a zastavil náš postup. Pak vykročil blíž, zhluboka vdechl mou vůni a vydal ze sebe hrdelní vrčení. Když pronesl sérii drsných hrdelních zvuků v rodném jazyce, ztuhla jsem, trhla sebou a zasyčela.

Bachař Anres mě okamžitě smýkl zpět a chytil mě za vlasy. „Je to divoká kočka. Bude potřebovat přísnou disciplínu.“

Bylo mi jasné, že tyhle mimozemské zrůdy se naučily náš jazyk a většina z nich zvládla aspoň pár slov. Podle dalšího jiskření v mimozemšťanových očích jsem poznala, že si ten bastard myslí totéž.

Přes moji mrtvolu.

„S chutí bych ti sežral tu tvou sladkou kundičku a ojel každý centimetr tvého těla.“

To to zvíře opravdu řeklo nahlas? Odvážila jsem se mu znovu podívat do očí a měla pocit, že dokonale čtu jeho myšlenky.

„Proč má vězeň nasazený roubík?“ zeptal se soudce.

„Byla neovladatelná, jak se ostatně můžete přesvědčit,“ odvětil bachař.

„Dobrá. Přiveďte ji blíž.“ Soudce protočil oči s výrazem hlubokého znechucení.

Zatlačila jsem do roubíku a znovu vztekle zasyčela.

„Udržte ji v klidu, proboha. Chci to mít rychle za sebou. Za třicet minut musím být na večírku.“ Soudce po mém těle přejel opovržlivým pohledem, pak se otočil na jednoho z mužů stojících opodál. „Jaké máte proti slečně Cyrusové důkazy?“

Agentka, ty prase zasraný. Aspoň moje krytí by sis mohl pamatovat.

„Dovolte mi vám je ukázat, pane.“ Jediným stisknutím tlačítka se na stěně rozsvítily živé, jasné obrázky. A byla tam já – s rukama od krve, zapletená do zločinů, které jsem nikdy nespáchala. Falešné. Bože, do čeho všeho byli schopni investovat čas. Stála jsem v šoku a sledovala snímek za snímkem, jeden horší než druhý.

Lapání po dechu v publiku působilo jako naprogramované, přesně na povel.

Za roubíkem jsem kňučela a nechala si stéct po tváři pár slzí. Slzy byly jen reakcí těla. Uvnitř mě nezůstala bezmoc, ale nenávist.

„Jak vidíte, na mazlíčka se opravdu nehodí,“ prohlásil bachař s odporem v hlase a střelil očima po mimozemšťanovi. „Nikdo by ji nechtěl, jak dokazují tyto zločiny. Nejlepší bude, když trest vykonáme přímo tady na Zemi.“

Snímky dál běžely a hrůza v nich obsažená mi vháněla slzy do očí. *Neplakej. Odmítám jakkoli reagovat.* Chtěli mě mrtvou.

Diváci v sále nespokojeně hučeli a chrlili mým směrem ty nejhorší nadávky.

Děvka. Vražedkyně. Zabijte ji! Zabijte ji!

„Kriste na nebi. Už toho bylo dost!“ zavrčel soudce a střelil po mě pohledem plným opovržení. „Aby se federální agentka zapletla do tak ohavných činů… Na to snad ani neexistují slova, slečno Cyrusová. Jste tím nejodpornějším člověkem na této krásné Zemi. Shledávám vás vinnou ve všech bodech obžaloby a odsuzuji vás k trestu smrti. Navíc obdržíte přísný výprask za vaše neukázněné chování. To je protokol pro trest takové povahy.“

Smrt. Jak jsem tušila. Bylo mi špatně od žaludku a nohy se mi podlamovaly.

Ne! Ne! Ne!

Všimla jsem si pohledu, který si vyměnili bachař se soudcem – vědoucího úsměvu. Byli v tom namočení s nimi. Chtěli, aby mě

mimozemšťan odvedl. Soudce se opřel v křesle a poklepal dvěma prsty o rty. Zvažoval to.

„Nicméně, vzhledem k vašemu pozadí byste mohla pro Daissony poskytovat určité… služby, ale pouze v případě, že vás dokážou zkrotit. Veliteli Zeelne, zvážil byste takovou ubohou zvířecí duši pro některou ze svých aukcí?“ V soudcově hlase byla slyšet téměř dětská radost.

Už to měli naplánované. Už bylo rozhodnuto. Převedl pohled na daissonského velitele, jako by čekal na jeho názor nebo rovnou schválení.

Aukce. Pokud by s tím mimozemšťan souhlasil, prodali by mě jako dobytek v aukci tomu nejvyššímu přihazujícímu a já bych musela dělat, co si usmyslí. Slýchala jsem o tom, jak zvrácené jejich rozkazy bývají. *Neplakej*. *Dýchej*. *Prostě dýchej*.

Mimozemšťan vykročil vpřed a zhluboka vdechl mou vůni. Odhadoval moji hodnotu v jejich světě. *Tohle by mohlo být dobré*. *Možná tě to zachrání*. Zavrčela jsem na ty myšlenky, které se mi honily hlavou. *Zachrání*. Nic a nikdo mě nemohlo ochránit před hrůzami, které mě čekaly, před tvrdou disciplínou a možnou smrtí.

Viděla jsem, že cizince celá ta situace stále baví. Horní ret se mu zkroutil a dlouhým jazykem si olízl růžové rty. „Budu o tom uvažovat.“ Jeho slova vyvolala mezi davem další šokované výkřiky. Bože. Lidi z mého vlastního druhu se chtěli dívat na mou popravu.

Podařilo se mi vydat hluboké, zvířecí vrčení, když jsem sebou škubla dopředu, což vyvolalo nervózní smích u nejméně deseti lidí. Jak mohli považovat něco takového za normální?

„Pokud s tím nesouhlasíte, rozsudek vykonáme ještě dnes,“ prohodil soudce lhostejně.

Mimozemšťan nakonec přikývl a velmi pomalu naklonil hlavu mým směrem. Sakra. V očích se mu zračila čistá touha. Mezi nohama se mu rýsovala znatelná boule. Bylo mi špatně od žaludku, ačkoli se mi v podbřišku rozlila podivná vlna motýlků. V žádném případě mě přece nemohl přitahovat tenhle… obrovský.

Svalnatý.

Dokonalý.

Muž.

Není to muž. Je to zmetek, monstrum.

Tak proč proboha vypadal tak lidsky? Věděla jsem, co dokázali, jak ošklivé uměly být jejich proměny, ale tenhle mimozemšťan byl téměř… dokonalý ve všech směrech.

„Proč jí neodejmete ten roubík, aby mohla mluvit? Proč si nevyslechnout její názor? Mám dneska dobrou náladu," poručil soudce.

Další divadélko pro lidi a nic víc.

„Jistě, pane soudce," pronesl bachař.

Odporný roubík mi vytrhli z pusy, což mě přinutilo několikrát zakašlat. Vrátila jsem svůj vražedný pohled zpět k mimozemšťanovi. Byl to velitel, vysoce postavený úředník v daissonském cirkuse.

Koho to sakra zajímá?

„Co ty na to, kriminálnice?" zeptal se soudce s křivým úsměvem na vráscité tváři.

Sotva mi roubík stáhli z úst, zavrčela jsem a byla připravená vychrlit sprchu nenávistných obvinění. „Každý jeden z vás zemře mýma rukama. Věřte mi."

„Slečno, původně jsem byl s výpraskem shovívavý. Teď už ne. Dostaneš čtyřicet ran řemenem." Soudce na mě ukázal prstem a tvář mu zbrunátněla vzteky. „Doporučuju ti uvědomit si, že jsi byla odsouzena za ohavný zločin." Promnul si prořídlé vlasy a něco si pro sebe zamumlal. „Teď se tě zeptám jen jednou, a jestli neodpovíš, nabídka padá. Chceš bojovat o svou svobodu tím, že se zúčastníš aukce s daissonskou rasou?"

Slyšela jsem, jak ten cizinec těžce dýchá. Ten parchant si užíval každou minutu.

Svoboda? Taková snůška keců. Neměla jsem však na vybranou. Pokud bych odmítla, zemřela bych nějakým mimořádně brutálním způsobem. „Fajn. Proč sakra ne?"